

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

6 юли 2023 година*

„Преюдициално запитване — Полицейско и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Европейска заповед за арест — Рамково решение 2002/584/ПВР — Член 27 — Наказателно преследване за извършено преди предаването престъпление, различно от това, за което се иска предаване — Искане за съгласие, отправено до изпълняващия съдебен орган — Европейска заповед за арест, издадена от прокурор на държава членка, който няма качеството на издаващ съдебен орган — Последици за искането за съгласие“

По дело C-142/22

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Supreme Court (Върховен съд, Ирландия) с акт от 25 февруари 2022 г., постъпил в Съда на 2 март 2022 г., в рамките на производство по дело

ОЕ

срещу

Minister for Justice and Equality,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: A. Prechal, председател на състава, M. L. Arastey Sahún, F. Biltgen, N. Wahl и J. Passer (докладчик), съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 декември 2022 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за ОЕ, от J. Byrne, R. Farrell, SC, и B. O'Donoghue, solicitor,
- за Minister for Justice and Equality и Ирландия, от M. Browne, C. Hanselmann, A. Joyce и M. Lane, в качеството на представители, подпомагани от R. Kennedy, SC, и D. Breen, BL,

* Език на производството: английски.

- за унгарското правителство, от Zs. Biró-Tóth и M. Z. Fehér, в качеството на представители,
- за нидерландското правителство, от K. Bulterman, A. Hanje и P. Huurnink, в качеството на представители,
- за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,
- за Европейската комисия, от S. Grünheid и J. Tomkin, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 9 март 2023 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 27 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 190; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3, наричано по-нататък „Рамковото решение“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между ОЕ и Minister for Justice and Equality (министър на правосъдието и равенството, Ирландия) относно процедура за искане на съгласие, отправено от нидерландските съдебни органи до ирландските съдебни органи с оглед на наказателното преследване на ОЕ в Нидерландия за престъпления, които са извършени, преди той да бъде предаден на нидерландските съдебни органи, и са различни от престъпленията, за които е поискано това предаване.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Член 1 („Определение на понятието европейска заповед за арест и задължение за изпълнението ѝ“) от Рамково решение 2002/584 предвижда в параграфи 1 и 2:
  - „1. Европейската заповед за арест е съдебно решение, което е издадено от държава членка, с оглед задържане и предаване на друга държава членка на издирвано лице, с цел наказателно преследване или изпълнение на присъда за лишаване от свобода или на мярка, изискваща задържане.
  - 2. Държавите членки следва да изпълнят всяка европейска заповед за арест въз основа на принципите на взаимното признаване и в съответствие с разпоредбите на настоящото рамково решение“.

4 Член 3 („Случаи, при които не се допуска изпълнение на европейска заповед за арест“) от това рамково решение предвижда:

„Съдебният орган на държава членка по привеждане на решенията в изпълнение (по-долу „изпълняващ съдебен орган“) отказва да изпълни европейска заповед за арест в следните случаи:

1. когато престъплението, във връзка с което е издадена европейска заповед за арест, е амнистирано в изпълняващата държава членка, ако тази държава е компетентна да преследва престъплението съгласно наказателното ѝ право;
2. когато изпълняващият съдебен орган е уведомен, че издирваното лице е осъдено от държава членка за същите деяния, при условие че [ако] наказателното преследване е завършило с присъда, наказанието е изтърпяно, изтърпява се към момента или изпълнението му е погасено по давност;
3. когато лицето, обект на европейска заповед за арест, предвид възрастта си, не е наказателно отговорно за деянията, за които е издадена заповедта за арест съгласно законодателството на изпълняващата държава“.

5 Съгласно член 4 („Случаи, при които изпълнението на европейска заповед за арест може да бъде отказано“) от посоченото рамково решение:

„Изпълняващият съдебен орган може да откаже да изпълни европейска заповед за арест:

1. когато в някои от посочените в член 2, параграф 4 случаи, деянието, за което е издадена европейска заповед за арест, не е престъпление съгласно правото на изпълняващата държава членка; въпреки това във връзка с данъци и задължения, свързани с мита и валутен обмен, изпълнението на европейска заповед за арест не следва да бъде отказано с аргумент, че законодателството на изпълняващата държава членка не предвижда същия вид данъци или други фискални задължения, или не съдържа уредба на мита и валутен обмен, еднаква с тази на издалата я държава членка;
2. когато срещу лицето, което е обект на европейска заповед за арест, е възбудено наказателно преследване в изпълняващата държава членка за същото деяние, за което е издадено постановлението;
3. когато съдебните органи на изпълняващата държава членка са взели решение или да не търсят наказателна отговорност за престъпление, за което е издадена европейска заповед за арест, или да спрат производството, или когато окончателното решение спрямо издирваното лице е постановено в държава членка за същите деяния, което пречатства производството;
4. когато възможността за възбуждане на наказателно преследване срещу издирваното лице или изтърпяване на наказание е погасена по давност съгласно правото на изпълняващата държава членка, а деянията попадат в юрисдикцията ѝ съгласно собствения ѝ наказателен закон;

5. когато изпълняващият съдебен орган е уведомен, че издирваното лице е осъдено от трета страна за същите деяния, при условие че [ако] наказателното преследване е завършило с присъда, наказанието е изтърпяно, изтърпява се към момента или е погасено по давност съгласно правото на тази страна;
  6. когато европейската заповед за арест е издадена с оглед изпълнение на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане и издирваното лице се намира или е гражданин или пребиваващ в изпълняващата страна, а същата поема изпълнението на присъдата или мярката, изискваща задържане съгласно националното си право;
  7. когато европейската заповед за арест се свързва с престъпления, които:
    - а) съгласно правото на изпълняващата държава членка са извършени изцяло или частично на нейна територия или на място, считано за такова; или;
    - б) са извършени извън територията на държавата членка, издала европейската заповед за арест, а правото на изпълняващата държава членка не допуска наказателно преследване за същите престъпления, извършени извън територията ѝ“.
- 6 Член 6 („Определяне на компетентните съдебни органи“) от същото рамково решение предвижда в параграфи 1 и 2:
- „1. Издаващият съдебен орган е съдебният орган на държавата членка, издала европейската заповед за арест, компетентен да я издаде съгласно правото на тази държава.
  2. Изпълняващият съдебен орган е съдебният орган на изпълняващата държава членка, който е компетентен да изпълни европейската заповед за арест съгласно правото на тази държава“.
- 7 Член 8 („Съдържание и форма на европейската заповед за арест“) от Рамково решение 2002/584, упоменава информацията, която трябва да съдържа европейската заповед за арест, и езика, на който тя трябва да бъде преведена.
- 8 Глава 3 от това рамково решение, предмет на която са „[п]равни[те] последици от предаването“, включва по-специално член 27 („Възможност за наказателно преследване за други престъпления“), който гласи:
- „1. Всяка държава членка може да нотифицира генералния секретариат на Съвета [на Европейския съюз], че в отношенията си с други държави членки, направили нотификация в същия смисъл, се предполага съгласието за извършване на наказателно преследване, осъждане или задържане с оглед изтърпяване на наказание лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане за престъпление, извършено преди това от лицето, обект на предаване, различно от това, за което се извършва предаване, освен когато в конкретния случай изпълняващият съдебен орган постанови друго в решението си за предаване.
  2. С изключение на посочените в параграфи 1 и 3 случаи лицето, което се предава, [не може да] бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска предаване.

3. Параграф 2 не се прилага в следните случаи:

[...]

ж) когато изпълняващият съдебен орган, извършил предаване на лицето[,] даде своето съгласие съгласно параграф 4.

4. Искане за съгласие се предоставя на изпълняващия съдебен орган, придружено с посочената в член 8, параграф 1 и преведена съгласно член 8, параграф 2 информация. Съгласие трябва да се даде, когато престъплението, за което е искано, е само по себе си обект на предаване в съответствие с настоящото рамково решение. Съгласие следва да бъде отказано в случаите, изброени в член 3, а в останалите — единствено на основанията, посочени в член 4. Решение следва да се вземе не по-късно от 30 дни от получаване на искането.

По отношение на посочените в член 5 случаи издаващата държава членка е длъжна да предостави гаранциите, предвидени в него“.

Ирландското право

9 European Arrest Warrant Act 2003 (Закон от 2003 г. за европейската заповед за арест) транспонира Рамково решение 2002/584 в ирландския правен ред.

10 Съгласно член 2, параграф 1 от този закон, в приложимата му към фактите по главното производство редакция (наричан по-нататък „Законът от 2003 г.“):

„По смисъла на този закон [...]

[...]

„издаващ съдебен орган“, във връзка с издаването на европейска заповед за арест, е съдебният орган на издаващата държава, който издава съответната заповед за арест;

„издаваща държава членка“, във връзка с издаването на европейска заповед за арест, е държава членка, [...] чийто съдебен орган е издал съответната европейска заповед за арест;

„съдебен орган“ е съдия, магистрат или друго лице, оправомощено съгласно законодателството на съответната държава членка да изпълнява функции, които са идентични или подобни на тези, изпълнявани съгласно член 33 от съд в [Ирландия];

[...]“.

11 Член 22, параграф 7 от Закона от 2003 г. гласи:

„По отношение на лице, което е предадено на издаваща държава членка съгласно този закон, High Court [Висш съд, Ирландия] може да даде съгласие:

(а) срещу лицето да бъде образувано в издаващата държава членка производство за престъпление,

- (b) в издаващата държава членка да бъде наложено наказание, включително наказание, което се изразява в ограничаване на свободата на лицето, във връзка с престъпление, или
- (c) срещу лицето да бъде образувано в издаващата държава членка производство или то да бъде задържано с цел изпълнение на присъда или мярка, изискваща задържане във връзка с престъпление,

при получаване на писмено искане в този смисъл от издаващата държава членка“.

- 12 Съгласно член 22, параграф 8 от посочения закон съгласието по член 22, параграф 7 от него следва да бъде отказано, ако съответното престъпление е престъпление, за което по силата на част 3 от същия закон лицето не може да бъде предадено. Тази част 3 съдържа разпоредбите относно основните права, кореспонденцията, двойната наказуемост, наказателното преследване на издирваното лице на територията на страната въз основа на същите предполагаеми деяния, възрастта за наказателна отговорност, извънтериториалната компетентност и задочните наказателни производства.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 13 В качеството си на изпълняващ съдебен орган High Court (Висш съд) е сезиран с искане за изпълнение на три европейски заповеди за арест, издадени срещу ОЕ през 2016 г. в Нидерландия, две от които са издадени от прокуратурата на Амстердам, а третата — от нидерландската национална прокуратура (наричани по-нататък „първоначалните европейски заповеди за арест“).
- 14 С определение, което не е обжалвано, High Court (Висш съд) допуска предаването на ОЕ, след като отхвърля възраженията на ОЕ (наричано по-нататък „определението за предаване от 2017 г.“). Безспорно е, че никое от тези възражения не се отнася до факта, че първоначалните европейски заповеди за арест са били издадени от прокурори. След предаването ОЕ е осъден на наказание 18 години лишаване от свобода, което понастоящем изтърпява в Нидерландия.
- 15 През 2019 г. съдия-следовател от Амстердам подава до High Court (Висш съд) искане за съгласие на основание член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584 и член 22, параграф 7 от Закона от 2003 г., за да се даде възможност за наказателно преследване на ОЕ за престъпления, които са извършени преди предаването му и са различни от тези, за които са издадени първоначалните европейски заповеди за арест.
- 16 ОЕ възразява срещу това искане, като твърди, че първоначалните европейски заповеди за арест не са били надлежно издадени, защото били издадени от прокурори, т.е. от органи, които не могат да се считат за „съдебни органи“ по смисъла на Рамково решение 2002/584. Според ОЕ това обстоятелство е пречка искането за съгласие да бъде уважено.

- 17 С определение от 27 юли 2020 г. High Court (Висш съд) дава исканото съгласие. По-специално, досежно довода, че първоначалните европейски заповеди за арест не били валидно издадени, той подчертава, че определението за предаване от 2017 г. има сила на пресъдено нещо. ОЕ обжалва това определение пред Court of Appeal (Апелативен съд, Ирландия).
- 18 На 27 май 2021 г. Court of Appeal (Апелативен съд) отхвърля жалбата, като приема, че следва да се приложи националното процесуално правило относно принципа на „estoppel“, който не допуска оспорване на определението за предаване от 2017 г. В тази насока Court of Appeal (Апелативен съд) се позовава по-специално на практиката на Съда, от която следва, че съдебните решения, влезли в сила, след като са изчерпани всички способности за защита или след като са изтекли сроковете за обжалване, поначало не могат да се поставят под въпрос.
- 19 Молбата, подадена на 6 юли 2021 г. от ОЕ, той да може да обжалва това решение на Court of Appeal (Апелативен съд), е уважена с решение на запитващата юрисдикция от 22 септември 2021 г. с оглед на факта, че делото по главното производство повдига въпроси от общ интерес.
- 20 Пред тази юрисдикция ОЕ признава, че съгласно ирландското право определението за предаване от 2017 г. има сила на пресъдено нещо и че правото на Съюза не изисква да има възможност това определение да бъде оспорено. По отношение на нормативните изисквания, уреждащи процедурата по даване на съгласие, която имала самостоятелен характер, обаче ОЕ отбелязва, че съгласно член 22, параграф 7 от Закона от 2003 г. искането за съгласие трябва да изхожда от „издаващата държава“, която е определена като държавата, чийто „съдебен орган“ е издал първоначалната европейска заповед за арест. Тъй като от решения от 27 май 2019 г., OG и PI (Прокуратури на Любек и на Цвикау) (C-508/18 и C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), и от 24 ноември 2020 г., Openbaar Ministerie (Съставяне на подправени документи) (C-510/19, EU:C:2020:953), следвало, че прокурорите, издали първоначалните европейски заповеди за арест, не са „съдебни органи“ по смисъла на Рамково решение 2002/584, Кралство Нидерландия нямало как да се счита за „издаваща държава“ за целите на процедурата по даване на съгласие.
- 21 В своя защита министърът на правосъдието и равенството поддържа, че всеки евентуален въпрос относно възможността нидерландските прокурори да действат като издаващи съдебни органи на първоначалните европейски заповеди за арест трябва да се счита за окончателно решен от High Court (Висш съд) в неговото определение за предаване от 2017 г. и че към това окончателно определение се прилага принципът на „estoppel“, така че това определение не може да бъде преразгледано в този аспект.
- 22 Според запитващата юрисдикция отговорът на въпроса дали в рамките на искане за съгласие по член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584 може да се допусне ОЕ да се позове на довод, който се основава на факта, че първоначалните европейски заповеди за арест не са издадени от „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от същото рамково решение, зависи от правната квалификация на отношението между процедурата за предаване и процедурата за даване на съгласие.
- 23 Всъщност, ако тези две процедури трябва да се разглеждат като отделни и самостоятелни, принципът на „estoppel“ не би могъл да намери приложение, така че всяко възражение, което съответното лице е направило във връзка с искането за предаване, може да бъде отново повдигнато в контекста на искането за съгласие.

- 24 От друга страна, ако тези процедури трябва да се разглеждат като толкова тясно свързани, че даден въпрос, разрешен в решението за предаване, вече не би могъл да бъде обсъждан за целите на решението относно даване на съгласие, то ОЕ няма да има право да изтъква на етапа на последното решение довод за статута на издаващия съдебен орган.
- 25 При тези обстоятелства Supreme Court (Върховен съд, Ирландия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Трябва ли член 27 от [Рамково решение 2002/584] да се тълкува в смисъл, че решението за предаване на лице поражда правоотношение между него, изпълняващата държава и молещата държава, така че всеки въпрос, считан за окончателно решен във въпросното решение, следва да се счита за решен и за целите на процедурата за получаване на съгласие за по-нататъшно наказателно преследване или налагане на наказание за други престъпления?
- 2) Ако отговорът на първия въпрос е, че член 27 не изисква такова тълкуване, нарушава ли принципа на ефективност национално процесуално правило, ако действа така, че не позволява на засегнатото лице в контекста на искането за съгласие да се позовава на релевантно решение на [Съда], постановено след издаването на заповедта за предаване?“.

Производството пред Съда

- 26 Запитващата юрисдикция иска делото да се разгледа по реда на спешното преюдициално производство, уредено в член 107 от Процедурния правилник на Съда, или, при условията на евентуалност, по реда на бързото производство съгласно член 105, параграф 1 от този правилник. В подкрепа на тези искания тя изтъква по-специално, че към датата на отправяне на преюдициалното запитване ОЕ е лишен от свобода в Нидерландия и че нидерландските власти желаят спешно да изяснят правния му статут.
- 27 На 15 март 2022 г. по предложение на съдията докладчик и след изслушване на генералния адвокат Съдът решава да не уважи искането за разглеждане на настоящото дело по реда на спешното преюдициално производство, тъй като не са налице условията за неотложност, предвидени в член 107 от Процедурния правилник.
- 28 На 23 март 2022 г. след изслушване на съдията докладчик и генералния адвокат председателят на Съда решава да отхвърли искането за разглеждане на настоящото дело по реда на бързото производство.
- 29 От една страна, всъщност в случая макар ОЕ понастоящем да е лишен от свобода, продължаването на задържането му не зависи от отговора на Съда на преюдициалните въпроси, защото ОЕ изтърпява наказание за престъпление, за което осъден с влязла в сила присъда.
- 30 От друга страна, обстоятелството, че запитващата юрисдикция или националните власти са длъжни да направят всичко възможно, за да се осигури бързото решаване на спора в делото по главното производство, само по себе си не е достатъчно, за да обоснове разглеждането по реда на бързо производство (вж. в този смисъл определение на председателя на Съда от 23 декември 2015 г., Vilkas, C-640/15, EU:C:2015:862, т. 8).

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 31 С първия си преюдициален въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че обстоятелството, че европейска заповед за арест, въз основа на която е взето решение за предаване на дадено лице, е издадена от орган, който не е „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от това рамково решение, е пречка изпълняващият съдебен орган, до когото е отправено искане в този смисъл от издаващ съдебен орган по смисъла на посочения член 6, параграф 1, впоследствие да даде съгласие това лице да бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване.
- 32 На първо място, следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика тълкуването, което Съдът дава на норма на правото на Съюза при упражняване на компетентността си по член 267 ДФЕС, уточнява и изяснява значението и обхвата на тази норма, както тя трябва или е трябвало да се разбира и прилага от момента на нейното влизане в сила. От това следва, че така разтълкуваната норма може и трябва да се прилага от съда към правоотношения, възникнали и установени преди обявяването на решението по искането за тълкуване, ако освен това са налице условията, които позволяват пред компетентните юрисдикции да се отнесе спор по прилагането на посочената норма (решение от 10 ноември 2016 г., Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, т. 51 и цитираната съдебна практика).
- 33 Всъщност в точка 70 от решение от 24 ноември 2020 г., Openbaar Ministerie (Съставяне на подправени документи) (C-510/19, EU:C:2020:953), Съдът е постановил — като се е позовал в това отношение на изводите, произтичащи от решение от 27 май 2019 г., OG и PI (Прокуратури на Любек и Цвикау) (C-508/18 и C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) — че прокурорът от държава членка, който, въпреки че участва в правораздаването, може при упражняване на правомощието си за вземане на решения да получава конкретни указания от страна на изпълнителната власт, не представлява „изпълняващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 2 и член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584. В точка 47 от въпросното решение Съдът подчертава също, че статутът и характерът на посочените съответно в член 6, параграф 1 и член 6, параграф 2 от Рамково решение 2002/584 съдебни органи са едни и същи, въпреки че тези съдебни органи упражняват отделни функции, които са свързани, от една страна, с издаването на европейска заповед за арест и от друга, с изпълнението на такава заповед.
- 34 От тази съдебна практика следва, че европейски заповеди за арест, които като разглежданите в главното производство са издадени от прокурор на държава членка, който при упражняването на правомощието си за вземане на решения може да получава конкретни указания от страна на изпълнителната власт, не са издадени в съответствие с изискванията, произтичащи от Рамково решение 2002/584.
- 35 С оглед на това на второ място следва да се припомни значението на принципа на сила на пресъдено нещо както в правния ред на Съюза, така и в националните правни системи. Всъщност Съдът вече е имал повод да уточни, че за да се гарантира стабилността на правото и на правоотношенията, както и доброто правораздаване, е необходимо съдебните

решения, които са станали окончателни след изчерпване на наличните способности за защита или след изтичане на предвидените за тази защита срокове, да не могат повече да бъдат оспорвани (вж. по-специално решение от 26 януари 2017 г., *Vanco Primus*, C-421/14, EU:C:2017:60, т. 46 и цитираната съдебна практика).

- 36 Видно от акта за преюдициално запитване, в настоящия случай ОЕ не е обжалвал определението за предаване от 2017 г., а след неговото предаване е осъден на наказание лишаване от свобода в Нидерландия по силата на съдебно решение, което е станало окончателно. Без да поставя под въпрос силата на пресъдено нещо нито на определението за предаване от 2017 г., нито на осъдителната присъда, която е постановена след това предаване, посочено в точка 14 от настоящото решение, обаче ОЕ твърди, че съгласието, поискано съгласно член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584, не може да бъде дадено в случай като този по делото в главното производство, в който европейските заповеди за арест, довели до предаването, не са били издадени в съответствие със споменатото рамково решение. В тази насока ОЕ не поставя под въпрос и статута на съдебния орган, отправил това искане за съгласие.
- 37 На трето място, Съдът вече е постановил, че след като издирваното лице е било задържано, а впоследствие и предадено на издаващата държава членка, европейската заповед за арест по принцип е изчерпала правните си последици, с изключение на последиците от предаването, които са изрично предвидени в глава 3 от Рамково решение 2002/584 (решение от 13 януари 2021 г., *MM*, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, т. 77).
- 38 Сред предвидените в тази глава последици от предаването е евентуалното наказателно преследване за други престъпления, чиито условия и правила за прилагане са предвидени в член 27 от Рамковото решение.
- 39 Член 27 предвижда в параграф 2 специалното правило, че освен в упоменатите в параграфи 1 и 3 случаи, лицето, което се предава, не може да бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска предаване (вж. в този смисъл решение от 24 септември 2020 г., *Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof* (Принцип на специалното правило), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, т. 36).
- 40 Това правило изисква издаващата държава членка — която желае да преследва наказателно или да осъди едно лице за престъпление, което е извършено преди предаването му в изпълнение на европейска заповед за арест и е различно от това, за което се иска това предаване — да получи съгласието на изпълняващата държава членка, за да не се допусне първата държава членка да навлезе в правомощията, които изпълняващата държава членка може да упражни, и да превиши своите прерогативи по отношение на преследваното лице (вж. в този смисъл решение от 24 септември 2020 г., *Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof* (Принцип на специалното правило), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, т. 40).
- 41 Единствено в предвидените в член 27, параграф 3 от Рамково решение 2002/584 случаи, по-специално когато съгласието е дадено в съответствие с параграф 3, буква ж) и в съответствие с параграф 4 от този член, съдебните органи на издаващата държава членка имат право да проведат наказателно преследване или да осъдят това лице за престъпление, различно от това, за което е поискано предаването (вж. в този смисъл решение от 24 ноември 2020 г., *Openbaar Ministerie* (Съставяне на подправени документи), C-510/19, EU:C:2020:953, т. 63).

- 42 Независимо от връзката, която следователно съществува между прилагането на член 27 от Рамково решение 2002/584 и наличието на по-рано изпълнена европейска заповед за арест, обаче Съдът е уточнил, че решението за предоставяне на предвиденото в член 27, параграф 4 от Рамково решение 2002/584 съгласие е отделно от решението за привеждане в изпълнение на европейска заповед за арест и поражда различни правни последици за съответното лице (решения от 24 ноември 2020 г., *Openbaar Ministerie* (Съставяне на подправени документи), C-510/19, EU:C:2020:953, т. 60, и от 26 октомври 2021 г., *Openbaar Ministerie* (Право на изслушване от изпълняващия съдебен орган), C-428/21 PPU и C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, т. 49).
- 43 Както отбелязва генералният адвокат в точка 46 от заключението си, решението за даване на съгласие има собствен предмет и поради това трябва да бъде взето от изпълняващия съдебен орган след разглеждане, което е отделно и самостоятелно спрямо това, в основата на което е европейската заповед за арест.
- 44 Всъщност съгласно предвиденото в член 27, параграф 4 от Рамково решение 2002/584 изпълняващият съдебен орган трябва да провери дали представеното му искане за съгласие е придружено от информацията по член 8, параграф 1 от това рамково решение и от превод, както се посочва в член 8, параграф 2 от Рамковото решение. Този орган трябва да провери и дали престъплението, за което е поискано съгласието, само по себе си поражда задължение за предаване в съответствие с Рамково решение 2002/584. Накрая, той трябва да прецени с оглед на предвидените в членове 3 и 4 от това рамково решение случаи, при които изпълнението не се допуска или може да бъде отказано, дали може да бъде разрешено включването в обхвата на наказателното преследване и на престъпления, различни от тези, за които е поискано предаването на съответното лице.
- 45 От текста на тези разпоредби обаче не следва, че порок на първоначалната европейска заповед за арест би бил пречка за изпълняващия съдебен орган да даде исканото съгласие.
- 46 Освен това, както отбелязва генералният адвокат в точка 51 от заключението си, различно тълкуване на посочените разпоредби би застрашило постигането на целите на Рамково решение 2002/584.
- 47 Всъщност Съдът вече е постановил, че макар че членове 27 и 28 от това рамково решение предоставят на държавите членки някои конкретни правомощия при изпълнението на европейска заповед за арест, тези разпоредби въвеждат изключения от принципа на взаимно признаване по член 1, параграф 2 от споменатото рамково решение и поради това не бива да се тълкуват така, че да се стигне до осуетяване на целта на същото рамково решение, а именно да се улесни и ускори предаването между съдебните органи на държавите членки предвид взаимното доверие, което трябва да съществува помежду им (решение от 24 септември 2020 г., *Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof* (Принцип на специалното правило), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, т. 35 и цитираната съдебна практика).
- 48 Да се приеме обаче, че условията, при които е извършено предаването, могат да бъдат преразгледани в рамките на искане за съгласие, отправено на основание член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584, би довело до забавяне на решението за съгласие на основания, различни от предвидените в параграф 4, а това би било в разрез с изискването за бързина, което е в основата на въпросното рамково решение.

- 49 Освен това подобно преразглеждане би било несъвместимо с принципа на правна сигурност, защото би могло да постави под въпрос окончателния характер на съдебния акт, с който е разпоредено изпълнението на съответната европейска заповед за арест, в нарушение на принципа на сила на пресъдено нещо, припомнен в точка 35 от настоящото решение.
- 50 Освен това, след като — видно от точки 13, 14 и 32—34 от настоящото решение — е безспорно, че определението за предаване от 2017 г. е станало окончателно независимо че е било прието въз основа на европейски заповеди за арест, характерно за които е обстоятелството, че са издадени от органи, които не могат да се квалифицират като „компетентни съдебни органи“ по смисъла на член 6 от Рамково решение 2002/584, би било парадоксално поради това обстоятелство да се постави под въпрос съгласието в основата на делото по главното производство, което от своя страна е следствие от искане, отправено от компетентен съдебен орган.
- 51 Накрая, възприетото в точка 45 от настоящото решение тълкуване на член 27 от Рамково решение 2002/584 може да благоприятства постигането на целта за борба срещу безнаказаността, също преследвана с това рамково решение (вж. в този смисъл решение от 31 януари 2023 г., Puig Gordi и др., C-158/21, EU:C:2023:57, т. 141). Всъщност да се допусне изпълняващ съдебен орган да откаже да даде съгласието, поискано от него на основание член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от това рамково решение, по различни от упоменатите в параграф 4 съображения, би накърнило тази цел, като попречи на съдебните органи на издаващата държава членка да преследват наказателно, да осъдят или по друг начин да лишат от свобода дадено лице за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване.
- 52 С оглед на изложеното дотук на първия въпрос следва да се отговори, че член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584 трябва да се тълкува в смисъл, че обстоятелството, че европейска заповед за арест, въз основа на която е взето решение за предаване на дадено лице, е издадена от орган, който не е „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от това рамково решение, не е пречка изпълняващият съдебен орган, до когото е отправено искане в този смисъл от издаващ съдебен орган по смисъла на посочения член 6, параграф 1, впоследствие да даде съгласие това лице да бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване.

По втория въпрос

- 53 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По съдебните разноски

- 54 С оглед на обстоятелството, че за страните в главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разноските, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

Член 27, параграф 3, буква ж) и параграф 4 от Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки

трябва да се тълкува в смисъл, че

обстоятелството, че европейска заповед за арест, въз основа на която е взето решение за предаване на дадено лице, е издадена от орган, който не е „издаващ съдебен орган“ по смисъла на член 6, параграф 1 от това рамково решение, не е пречка изпълняващият съдебен орган, до когото е отправено искане в този смисъл от издаващ съдебен орган по смисъла на посочения член 6, параграф 1, впоследствие да даде съгласие това лице да бъде наказателно преследвано, осъдено или по друг начин лишено от свобода за предходно престъпление, различно от това, за което се иска неговото предаване.

Подписи